

Amb l'objecte de

Els substantius que tenen un significat més o menys relacionat amb una noció gramatical —el temps, l'espai, la quantitat, la causa, la conseqüència, la manera, la finalitat, etc.— solen demostrar, gairebé tots ells, capacitat per a la formació de locucions que denoten aquelles nocions, normalment amb la intervenció de diverses particules, especialment de preposicions. Diem, però, locucions, en el sentit més ampli del mot: les locucions pròpiament dites figuren relacionades, encara que mai d'una manera exhaustiva, en els capítols corresponents dels tractats gramaticals. Hi ha molts d'aquests grups de mots a què ens referim que hom no sol incloure en aquestes relacions, perquè representen una creació constant de l'idioma, bé que, de fet, exerceixin una mateixa funció gramatical que les que hi figuren.

Observem, així, que amb substantius com és ara mica, tros, colla, pèl, grapat, gota, espurna, etc., hem fet les locucions quantitatives una mica de, un tros de, una colla de, un pèl de, una grapat de, una gota de, una espurna de. Anàlogament, amb els substantius causa i conseqüència, hem format les locucions conjuntives a causa de i en conseqüència, la primera causal i la segona consecutiva, és clar. I amb un bon nombre de substantius que designen conceptes més o menys afins a la finalitat, s'usen una colla d'expressions o grups de mots que poden ésser considerats autèntiques locucions, prepositives o conjuntives, segons que l'últim mot del conjunt, que és el que té valor introductor i o d'enllaç, sigui la preposició de o la conjunció que: amb la finalitat de, amb el desig de, amb l'anhel de, amb l'afany de, amb el propòsit de, amb la pretensió de, amb la intenció de, amb l'interès de, amb la voluntat de, amb l'objectiu de, amb l'objecte de, etc. Totes aquestes expressions poden usar-se, gramaticalment, en lloc de les locucions de finalitat pròpiament dites, a fi de i per tal de, i, de fet, la diferència de sentit és escassa, gairebé només de matis, en tots els casos.

No és, en canvi, cap locució existent ni s'ha format d'acord amb les característiques uniformes que presenten tots els exemples esmentats, i molts més que en podríem adduir, el conjunt o locució «a l'objecte de», que usen molts encara, sens dubte a causa de la influència del castellà burocràtic. Hem trobat diverses vegades aquesta expressió en la reglamentació d'una institució científica catalana establerta i publicada l'any 1931 i suara reproduïda i no els ho retraurem pas al cap de mig segle, però convé de recordar que se n'ha de prescindir, especialment als qui se'n serveixen contínuament.